

Yağmurlar çok mağmumlar

Aslında burada şiirlerime yer vermeyi düşünmüyordum ama vereceğim. Zira burada bana yapma/yapamazsın diyen kimse yok.

Üzülüyorum, takım elbiseli adamların kendilerine para kazandırmak için kurduğu ideolojilere inanıp, hayatını bunlara adayan insanlar var. Hatta bu uğurda ölen insanlar var. Saygı duyuyorum ve çok üzülüyorum. O ideolojiye doğmuş veya onlara aşılarmış o temiz çocukların hayatını adeta zindâna çeviriyor. Üzülüyorum.

Âh ütopyamdaki o mükemmel dünyada siyasete ve ideolojiye yer yok, susuyorum o yüzden.

Yıllar önce lise sabahlarına uyanırken hayat ne kadarda zordu. Her zamanın kendine has bir zorluğu var bence.Hatta Allah bizi üzmeye çalışıyor. Anlatmak istediğim çok şey var ama ifade edemiyorum.

İnternet bağımlılığım olmasaydı anannemin evinde, köyde yaşamak isterdim. Bu cümleyle çıktım evden, teknolojiyi çok az tatmış olan köyümüze gittim.

Orada mağaralar var her girdiğimde kulağıma Hira diye fısıldayan ifritler var.

Orada ağaçlar var her dokunduğumda pes etme diyen yapraklar var.Köyümün girişinde bir kahvehane var, orada sigaranın yanında çay veya çayın yanında sigara içen ağabeyler var.

Kahvehanenin önünden geçerken verdiğim selamla bana merakla bakan gözler var. Her gözün arkasında hiç kötü düşünmeyen temiz bilinçaltıları var. Biraz daha ilerde Arif Nihat Asya'nın anıtı var ve ona karşı duyulan saygının kokusu. Etrafında bir camii var ve caminin bahçesinde yatan dedem.

Dedemin ismini taşıyorum, ben doğduğum sene vefat etmiş dedem. Dünyaya getirdiğim zararların silsilesi o dönemde başlamış.Caminin birazdaha ilerisinden ilk sol ve onunda ilerisinden ikinci soldan girdiğinizde sağınızda anannemin evi kalmakta.

Mutlu olmak için bize neyi muhtaç bıraktıklarını gördükçe üzülüp ağlamaktayım. Anannemin nur yüzünden hep gülümseme fışkırır.

Anannemin toprağa değmiş o güzel elleriyle hazırladığı yemekleri yedim, o güzel domatesleri kokladım. Ardından köyün deresine doğru yürümeye başladım.

Buradaki dere eskiden gerçekten çok yüksekti, balıklar tutulur sesiyle huzur bulunurdu. Rahatça çöpler atılırdı. Ancak bir gün sel oldu, dere çok yükseldi ve o gün çok alçaldı. Artık ayak bileğini geçmez eskiden yüzülen derenin yüksekliği. Bu neden oldu?

Çünkü biz ona zarar verdik, ona acı çektirdik. Oda öfkesini, isterse ne yapabileceğini gösterdi ama çözümlü geçip gitmekte buldu.

Burada size “işte hayat böyledir değerli dostlarım” edebiyatı yapmayacağım, sadece anladıysanız bu gece biraz daha az ağlayacağım.

Ayaklarımı sokmalıyım dedim buz gibi sulara. İlk parmağımı değdirdiğim an öyle bir ferahlık geldi ki, bir yandan kuş civıltıları, ailesi ile vakit geçiren insanlar, ben ve ayağım. Herkes çok mutluydu.Ayağımın tamamını soktum vicdanım kadar kaygan sulara.Sonra diğer ayağımı soktum suyun içine. Bir anda kuşlar sustu, hava karardı. Of dedim kendime of yine oluyor.İsyan ettim. Ama hayatımdaki amaç O’nun yaşattıklarına isyan etmemektir. Vicdanım artık o kadarda kaygan değildi.Hava kararırken sular yükseldi, yağmur bulutlarının arasında güzel bir güneş vardı. Sular o kadar yükselmiştiki bir anda. görüp görebildiğim tek şey ufukta bir gemi ve yelkenlerle ilgilenen görevliye vurup bayıltan biriydi. Oldukça korkutucuydu. Sular bir dağ kadar yüksek ve ben hâla sadece ayağımı sokmuş bir şekilde durabiliyordum. Fakat suyun soğukluğu beni öldürmeye yetiyordu. O an anladım her şeyi. Ardından ıslanmaya başladım ama suya girmeden, nasıl olabilir bu derken o güzel toprak kokusuyla uyandım. Anannemin bahçesinde güzel yağan yağmurların çıkarttığı o güzel kokuyu aldığım an uyanmıştım.

Yağmurlar çok mağmumlar.

Denizlerin büyüklüğünün nerde olduğuna göre değişebileceği beni mutlu ediyor. Denizin tam ortasında bir gemi dalgalar ile savaşırken aynı denizin kıyısında bir çocuk kelebek kadar narin kağıttan gemisini yüzdürebiliyor. Savaştığımız kişi ve kurumlarda böyle. Böyle olmalılar.

Revision #1

Created 1 Eylül 2023 21:22:07 by Kelimeadam

Updated 1 Eylül 2023 21:22:27 by Kelimeadam